

[Oluf Pedersen.]

fremsat den Paastand her, at det ærede Medlem, Kirkeminister Arne Sørensen, har angrebet Demokratiet, at han har støttet det Tyskland, som vi andre ogsaa før Krigen frygtede som Pesten. Der tales fra hans Partis Side om, hvem der har Ansvar for den 9. April 1940. Jeg vil sige, at efter mit Skøn er der næppe nogen her i Rigsdagen, der har større Ansvar for den 9. April end den højtærede Kirkeminister, Hr. Arne Sørensen. Saa sent som i 1938, paa et Tidspunkt, hvor vi sikkert over hele Danmark var forfærdede over, hvad der foregik i Tyskland, hvor man i Tyskland havde gennemført de berygtede Konzentrationslejre og alt det Djævelskab, som dertil hører, oplyste det højtærede Medlem, Kirkeministeren, i sit eget Skrift „Det tredje Standpunkt“ i en Hilsen, som han bragte fra et Møde med det nye Tyskland, der havde fundet Sted i Lübeck:

„Det er første Gang, der kommer en samlet dansk Hilsen fra Danmark til det nye Tyskland, og vi vil derfor gerne ledsage den med et Par Bemærkninger til vore tyske og danske Læsere.“

Jeg indskyder, at denne Hilsen var trykt i „Det tredje Standpunkt“ baade paa Dansk og Tysk for rigtig at understrege det Samarbejde, der her var indledet.

„Det kan ikke være nogen Hemmelighed, at mange i Danmark blev negativt stemt over for Tyskland efter det nationale Gennembrud 1933. Ja, der er endog Danskere, hvis hele politiske Indstilling bestaar i at sige Nej til det nye Tyskland tre Gange dagligt. Det kan heller ikke være nogen Hemmelighed, at Tyskerne undertiden ogsaa selv var Skyld i en kølig Holdning fra dansk Side. Alt for ofte var der ivrige Tyskere, som uden at kende det mindste til vore Forhold var sikre paa, at vi skulde „frelses“ af dem. Men der er to andre Parter, som mere og mere har fundet hinanden. Det er de Danskere, som vil en Fornyelse herhjemme, uden at kopiere Tyskland og uden at efterligne Nationalsocialismen — og saa er det de Tyskere, som virkelig er skabende og positive i Arbejdet for deres Land og Folk.“

Og Kirkeministeren sluttede med at skrive:

„Hérmed sender vi dette Stykke dansk-tysk Samarbejde ud i de to Lande og haaber paa, at det skal være Indledningen til større Samarbejde senere.“

Jeg spørger saa: er dette Samarbejde, som blev indledet i Juli 1938 mellem det

nationalsocialistiske Tyskland og det ærede Medlem, Kirkeminister Arne Sørensen, fortsat? I det samme Nummer — hvor der for øvrigt er mange mærkelige Medarbejdere; jeg nævner et saa velkendt Mærke som „Kredsen“ ved Preben Wenck, som vi har kendt saa godt, ogsaa hørt om her i Tinget — taler han ogsaa om, at der er nogle, som spotter over Nazisterne, disse Nazister, der gaar med Hagekors i Knapullet; og man læser ligesom i det hele, at det, han er inde paa — det er aabenbart det, der er Tanken — er, at han vil skabe en Afløsning af Fritz Clausen, en ny Form, en Slags bedre Naziparti, om jeg saa maa sige, en Slags dansk Nationalsocialisme, medens det, der kaldte sig Danmarks nationalsocialistiske Parti, blot var rent tysk. Her var altsaa Tale om et virkeligt Samarbejde, hvor man ikke kopierede hinanden, men hvor man gensidig befrugtede hinanden, og han skriver her i sin Artikel om det nye Danmark:

„Derimod er der andre Parter, der vil glæde sig ved en dansk og nordisk national Fornyelse i vor Politik. Det er for det første de Danskere, som formaar at skabe det nye ud af egne Forudsætninger, og det er dernæst det tyske Folks Fører og hans bedste Mænd, som derved — og kun derved — faar en Mulighed for at mødes med Ligemænd uden for deres egen Grænse.“

Jeg ved ikke, om der er noget Medlem i dette høje Ting, som vil tro, at det ærede Medlem, Kirkeministeren, er uden Ansvar for, at det foreliggende Lovforslag kommer til at berøre saa mange Danske, som det gør. Der er for mig ingen Tvivl om, at hele den Indstilling, som det ærede Medlem, Kirkeministeren, har haft over for det nye Tyskland, har medvirket til at skabe saa mange Nazister i Danmark, at Lovforslaget her er blevet saa omfattende, som det er. Derom er der ingen Tvivl, og saa er det, jeg ud fra mit Synspunkt maa sige, at naar vi nu skal straffe alle dem, der har forbrudt sig, hvorfor skal saa Bagmændene gaa fri? Nu saa jeg i Gaar, at Ministeren uden Portefeuille gik i Læ bag ved de politiske Partier, som han og hans Parti jo ellers haaner, og at disse gamle politiske Partier ydede den nødvendige politiske Beskyttelse; og den vil de vel sagtens yde, indtil Fuldbyrkelse af Dømmen kommer. Det er naturligvis kun en Udsættelse. Jeg forventer ogsaa, at de gamle politiske Partier vil dække Kirkeministeren, jeg antager ogsaa, at Kirkeministeren, om jeg vilde prøve paa at faa ham ud, vilde skynde sig at krybe i Skjul bag ved